

FEMTE BOG

I

STEMNINGEN paa Højskolens Formiddagsmøde den næste Dag var i hvert Fald i Begyndelsen endnu præget af den Uhygge, som Begivenheden med Emanuel overalt havde fremkaldt. Først henimod Daggry var han — mere død end levende — bleven funden af det Mandskab, der ved Midnatstid under Pastor Petersens Ledelse var udsendt for at opsøge ham. Man vidste, at der var skikket Bud efter Herredsfogden og en Læge, og at det var Hensigten straks at faa ham anbragt paa et Hospital.

Omslaget i Mødets Stemning foranlediges af Væver Hansen. Han havde den foregaaende Aften siddet i sin Krog og i Tavs-
hed dukket sig under det Nederlag, som ogsaa han ved den Lejlighed havde lidt. Naar det havde været ham saa magtpaaliggende at faa Emanuel til at optræde ved Mødet, var det, fordi han havde stolet paa, at han i det mindste vilde vække nogen Opsigt, og fordi han vidste, at hans Skibberupperere dog ikke aldeles havde glemt deres aandelige Hjemstavn, men særlig i disse Dage med Aarvaagenhed fulgte alt, hvad der foregik paa Sandinge Højskole.

Dog — nogen stor Tillid til sin Krigslist havde han alligevel denne Gang ikke haft. Den hidtil saa utrættelige skønt atter og atter slagne Stridsmand var omsider begyndt at opgive Haabet om Fremgang for den Sag, der havde været ham selve Livet. Da han denne Nat laa hjemme i sin ensomme Halmseng, mismodig over det fornyede Nederlag, havde hans Tanker som sædvanlig en Stund samlet sig om det mørke Barndomsminde, der havde været Giftbrønden i hans Sind, det bitre Kildevæld, ved hvilket han i fyrretyve Aar daglig havde fornyet sin Styrke og sin Hævn-